

Володимир НАЗАРОВ: «Коли працюєш, то забуваєш про все»

Однією з найяскравіших дитячих вистав, що були поставлені минулого року став мюзикл «Жив собі пес», за мотивами української народної казки. Ця вистава поповнила репертуар Київського муніципального академічного театру опери і балету для дітей та юнацтва. Режисер-постановник народний артист Росії Володимир Назаров. Митець більше сорока років жив і працював в Росії, а з початком російсько-української війни повернувся на Батьківщину і зараз активно працює на ниві української культури. Сьогодні Володимир Васильович – наш співрозмовник.

– З 1972 року Ваша творчість була пов’язана з Росією, чого вдалося досягти за цей час?

— Спершу хотів би добрим словом згадати мого батька, який свого часу при зарплаті у 60 рублів купив мені баян за 120 і цим відкрив шлях у мистецтво та викладача з баяну Петра Костіна, який був дуже талановитою людиною. А перша музична освіта, яку я здобув на Дніпропетровщині, заклала фундамент на все подальше життя.

Після служби в армії вступив до Московського інституту культури. Тут у 1975 році створив ансамбль духових народних інструментів «Жалейка». Через два роки колектив поїхав на гастролі до Франції у складі учасників театралізованого дійства «Пісні і танці російських революцій».

Серед наших хітів були пісні «Ах, карнавал» та «Песенка маленьких утят». Створили програму «Музика народів світу». Активно пропагували класику. Згодом наш ансамбль став державним ансамблем фольклорної музики Союзу РСР. А 2002-го заснований Державний музичний театр Національного мистецтва під моїм керівництвом. Наш колектив чимало гастролював, брав участь у багатьох фестивалях Європи, Латинської Америки, США. Серед наших артистів були представники з усього колишнього Радянського Союзу. І найбільше – українців. Один з наших виконавців – нині видатний скрипаль Василь Попадюк.

Свого часу колективу велику допомогу надавав Михайло Касьянов, який тоді був прем’єр-міністром Росії. Разом з ним та Борисом Немцовим я стояв біля витоків партії «Парнас».

— Чому ж Ви вирішили залишити Росію?

— З 1999 року я був в опозиції. Завжди говорив, що Путін це біда. А з 2014 року почав звертатися з відкритими зверненнями проти його політики. І тоді створений мною театр просто знищили. Я зрозумів, що напрацьований мною за багато років багаж передавати глядачам і учням в Росії неможливо.

Прийняв рішення переїхати в Україну, яке підтримала вся моя родина. Я отримав українське громадянство і зараз працюю на рідній землі.

Сьогодні ні за які гроші не зміг би працювати в Росії і прославляти той режим. Не можу

зрозуміти українських артистів, які і зараз туди їздять.

— **Напевне можете порівняти сучасні українські і російські реалії.**

— Україна сьогодні переживає нелегкі часи, бо веде на сході війну з російським агресором і ще не перемогла другого монстра – корупцію. Але і в такій складній ситуації владі треба виділяти більше коштів на культуру. Адже якщо буде культура, буде держава, будуть українська мова, вистави світового рівня, талановиті фільми – буде українська держава. Все це частини єдиного ланцюга.

Ми повинні знаходити сили для оптимізму і працювати. І не звертатися до Президента Порошенка, аби засипав канаву під нашим вікном, а самим брати лопату і її закопувати. Вірю в нашу талановиту, волелюбну і патріотичну українську молодь, вона дуже відрізняється від російської. Молоді люди повинні брати владу в свої руки.

Також, на моє переконання, потрібно звернути увагу на контрпропаганду, як протипагу Путінській пропаганді, що є суцільною брехнею і служить злу. А українська контрпропаганда має розповідати про ті досягнення, які Україна здобула за роки незалежності. А досягнення є, я їх бачу, нам є чим пишатися.

Але все це має бути на телебаченні. Коли журналісти не йдуть на прем'єру в театр і кажуть, що це не інформаційний привід, така поведінка насторожує.

Це той шлях, яким пішла Росія у 1991 році. Вона спочатку через ринок, через гроші цілеспрямовано працювала над тим, щоб робити з людей баранів.

Особливо це стало помітно починаючи з 2014 року, коли зомбоящик включили на повну потужність. Нам не треба йти цим шляхом. І завдання влади створити такі умови, аби власники телеканалів були зацікавлені показувати не лише негатив, а й те хороше, що в нас є.

Хоча я розумію українців. У нас зараз складне життя. Багато хто бачить свою перспективу за кордоном. Дехто в Росії. Але в цій державі для наших громадян перспективи точно немає. Це розвалена країна, в якій добре працює лише зомбоящик, який створює віртуальну стабільність.

Але їхній президент ніколи б не добився такого успіху, якби народ не чекав від нього цього «подвигу». Він озвучив те, що думає середній росіянин: «Я не хочу думати, я не хочу працювати. Нехай за мене працює барин і годує мене з ложечки, а я буду покійно підіймати руки і здавати вільну пресу і права людини». А потім дивується, що його, вірного прихильника режиму, цей режим взяв і роздав. По суті росіяни пожинаять те, чого хотіли.

Я сподіваюся, що врешті і наших східних сусідів прокинеться здорове ядро і вони стануть на шлях демократії і поваги до прав людини. Але напевне більше ніколи ми не будемо братніми народами після того як на Донбасі було вбито більше 10 тисяч кращих українських синів і дочок.

— **Давайте поговоримо про творчість. Як з'явився мюзикл «Жив собі пес»?**

— Цю виставу ми створили разом з Петром Магою, якого я вважаю найталановитіший українським поетом середнього покоління.

Спочатку з директором Київського муніципального академічного театру опери і балету для дітей та юнацтва Юрієм Щуром ми обговорювали ідею створення вистави «Лісова пісня», яку я колись ставив у Москві. Але технічні можливості сцени театру не давали змоги втілити в життя цей задум.

Якось з дружиною Лідією, яку загал знає як блогера Ліку Архангельську, ми зайшли до однієї з книжкових крамниць. Там вона побачила книжку «Казка про Сірка». І сказала, що варто було б поставити цю казку, адже раніше цього ніхто не робив. Я захопився цією ідеєю. Пропозицію створити виставу «Жив собі пес» радо сприйняв Юрій Щур, якому дуже подобається однойменний мультфільм.

Петро Мага у цей час відпочивав у Туреччині, а я поїхав до Італії. Саме у Туреччині Петро почав писати треки до майбутньої вистави і надсилав їх мені. А я відразу ж створював музику. До кінця відпустки твір був зроблений.

Відразу ж після повернення в Україну я взявся за роботу як режисер. Працювати було легко, тому в Дитячому музичному театрі працюють прекрасні професійні актори. І мені вдалося згуртувати їх на це завдання. Ми досить швидко створили виставу. Прем'єра відбулася 24 лютого минулого року. Ця вистава досить часто йде в театрі і завжди при аншлагах.

— Після успішної київської прем'єри надалі Ваша творчість переважно пов'язана з Дніпром.

— У Дніпрі є відомий підприємець В'ячеслав Капустін, який очолює фірму «Алан». Він звернувся до директора-художнього керівника Дніпровського академічного українського музично-драматичного театру ім. Т. Г. Шевченка, заслуженої артистки України Оксани Петровської з такою пропозицією: «Ви у своїх виставах дуже талановито показуєте душу українського народу. А спектаклі про євреїв завжди анекдотичні. Вистава, яка б глибоко розкривала душу єврейського народу, я не бачу. Якби Ви змогли її створити, то я б профінансував цей проект. Оксана Іванівна почала шукати режисера, який би міг це зробити. А я раніше ставив цю виставу «Скрипаль на даху» у Москві, отож мене запросили до цієї роботи.

Вистава вийшла могутня, потужна. У Дніпрі дуже талановиті актори. Голду грає Оксана Петровська. А на роль Ребе Тев'є я запросив Ігоря Тамілова, який виконував цю роль у Москві. У нашого спонсора були сумніви, чи зможе російський актор опанувати українську мову. Ігор впорався з цим завданням блискуче. У нього чиста і красива українська, зовсім без акценту.

Наступною дніпровською прем'єрою стала вистава «Жив собі пес». Цього разу до фінансування проекту крім «Алану» долучився фонд «Солідарність» під керівництвом Олександра Петровського. На новорічні свята ми зіграли 40 вистав, а офіційна прем'єра відбулася 24 лютого. Ця вистава дуже відрізняється від київської. Зробити сценографію я запросив видатного сценографа Бориса Голодницького, а костюми – Ольгу Іванову, з якою ми разом працювали 30 років.

До нашої команди приєднався і відомий драматург Анатолій Крим, який написав п'єсу про Ходжу Насредіна. Я створив музику до цього твору, Петро Мага – вірші. Наразі завершуються репетиції. Готуємо нову прем'єру.

Вдячний моїй малій батьківщині. Дніпро не лише дало мені першу музичну освіту, але й

прихистило у складну хвилину і дало роботу. Також хотів би подякувати Оксані Петровській та всьому колективу театру ім. Тараса Шевченка.

Четвертою нашою спільною роботою буде вистава «Піросмані». А п'ятою – «Гетьман України – Мазепа». Цю виставу плануємо підготувати до сторічного ювілею театру.

24 лютого з'явилася інформація про призначення мене художнім керівником театру «Назаров-Філадельфія». Буду працювати в Дніпрі, Києві і США. І це велике щастя, що немає часу на болячки і сльози. Коли працюєш, то забуваєш про все.

Спілкувався Едуард ОВЧАРЕНКО

Фото з вистави «Жив собі пес» Геннадія ГЛАВІЦЬКОГО

